

I DE DERDE TRAAAN

De hemel huilde. Verdriet overspoelde de aarde.

Starling deed haar mond open om de regendruppels op te vangen die door het gat in haar kordon vielen. Dit doorzichtige heiligdom van de Kiemdragers was als een gezellige tent over het kampvuur heen opgezet. Het hield de zondvloed buiten, op de kleine opening bovenin na, die diende om de rook van het vuur naar buiten te laten en een klein beetje regen binnen te laten.

De druppels verdampten op Starlings tong. Ze waren zout.

Ze proefde heel oude ontwortelde bomen, oceanen die land overspoelden. Ze proefde zwart water langs de kust, verzwolgen golfstromen. Verwelkende veldbloemen, kurkdroge hooglanden, alles door het zout vergiftigd. Miljoenen rottende lichamen.

Dat was allemaal de schuld van Eureka's tranen – dat, en nog meer.

Starling smakte met haar lippen en probeerde nog iets anders in de regen te proeven. Ze sloot haar ogen en liet de regen over haar tong walsen als een sommelier die wijn proeft. Ze proefde nog geen torenspitsen van Atlantis die de lucht doorboorden. Ze proefde nog niet de randen van Atlas, het Kwaad.

Dat was goed, maar ook verwarrend. Tranen die door het Traanlijnmeisje waren vergoten zouden ervoor moeten zorgen dat Atlantis terugkeerde. De Kiemdragers hadden maar één doel voor ogen gehad, en dat was voorkomen dat die tranen geplengd werden.

Daarin waren ze niet geslaagd.

En wat was er toen gebeurd? De overstroming was een feit, maar waar was zijn heerser? Eureka had wel het paard gebracht, maar niet zijn ruiter. Was de Traanlijn uit koers geraakt? Was er iets op de goede manier verkeerd gegaan?

Starling boog zich over het vuur en bestudeerde haar zeekaarten. Tranen stroomden over de wanden van het kordon en accentueerden de warmte en het licht van de naar citronella geurende ruimte erbinnen. Als Starling iemand anders was geweest, had ze zich misschien lekker opgekruld met een beker warme

chocolademelk en een boek en was ze door de regen weggedroomd naar een andere wereld.

Als Starling iemand anders was geweest, was ze eeuwen geleden gestorven van ouderdom.

Het was twaalf uur 's nachts in het Kisatchie National Forest in het midden van Louisiana. Starling zat al sinds die middag op de anderen te wachten. Ze wist dat ze zouden komen, hoewel ze het niet over de locatie hadden gehad. Het meisje was heel plotseling gaan huilen. Door de overstroming die ze had veroorzaakt waren de Kiemdragers over dit smerige nieuwe moeras uitgezwermd en hadden ze geen tijd gehad om te bespreken waar ze weer zouden samenkomen. Maar dat zou op deze plek gebeuren.

Gisteren, voordat Eureka was gaan huilen, had deze locatie zich op tweehonderd-twintig kilometer van de Golf van Mexico bevonden. Nu was het een klein stukje van een verdwijnende kustlijn. De bayou – de oevers, landweggetjes, danslokalen, gedraaide altijd groene eiken, vooroorlogse villa's en pick-up trucks – lag begraven in een zee van egoïstische tranen.

En daar ergens zwom Ander, verliefd op het meisje dat dit op haar geweten had. Als Starling aan het verraad van de jongen dacht kookte ze van wrok.

Achter de gloed van de vlammen zag ze een gestalte uit het bos tevoorschijn komen, tegen de striemende regen in. Critias droeg zijn kordon als een regenjas, voor niemand te zien, behalve voor Kiemdragersogen. Starling vond dat hij er kleiner uitzag. Ze wist wat hij dacht:

Wat is er misgegaan? Waar is Atlas? Waarom leven we nog?

Toen Critias de rand van Starlings kordon bereikte, bleef hij even staan. Ze zetten zich allebei schrap voor de harde windvlaag waarmee de koppeling van hun kordons gepaard zou gaan.

Het moment waarop ze zich bij elkaar aansloten, kwam als een blikseminslag. Starling sloeg haar armen over elkaar om de rukwind te kunnen weerstaan; Critias kneep zijn ogen dicht en ploeterde naar voren. Zijn haar wapperde als een spinnenweb tegen zijn hoofd, zijn wangen flapperden als vlaggen.

Starling zag deze niet erg flatteuze dingen bij Critias, en zag dat hij die ook bij haar zag. Ze hield zichzelf geruststellend voor dat Kiemdragers alleen ouder werden als ze genegenheid voor iemand voelden.

'Venice bestaat niet meer,' zei Starling terwijl Critias zijn handen voor het vuur warmde. Ze had de informatie van haar smaakpapillen vergeleken met

haar kaarten. ‘Het grootste deel van Manhattan, de hele Golf...’

‘Wacht tot de anderen erbij zijn.’ Critias knikte in de richting van de duisternis. ‘Ze zijn hier.’

Chora kwam vanuit het oosten aangewankeld, en Albion vanuit het westen. De storm kaatste van hun kordon af. Ze naderden Starlings kordon, verstrakten en zetten zich schrap voor de ruwe samensmelting. Toen Starlings kordon hen had opgenomen, wendde Chora haar blik af, en Starling wist dat haar niet niet het risico wilde lopen dat ze een nostalgisch of pathetisch gevoel kreeg. Ze wilde niet het risico lopen überhaupt iets te voelen. Zo had ze al duizenden jaren haar leven geleid, zonder er ooit ouder uit te zien dan een sterveling van middelbare leeftijd en ook zonder zich ooit ouder te voelen.

‘Starling somt net alle gesneuvelde gebieden op,’ zei Critias.

‘Dat doet er niet toe.’ Albion ging zitten. Zijn zilvergrijze haar was drijfnat, zijn keurige grijze pak zat nu onder de modder en was gescheurd.

‘Een miljoen doden? Die doen er niet toe?’ vroeg Critias. ‘Heb je onderweg hierheen niet gezien wat een verwoesting haar tranen hebben aangericht? Je hebt altijd gezegd dat wij de beschermers van de Ontwaakte Wereld zijn.’

‘Atlas, om hem gaat het nu!’

Starling keek weg; ze geneerde zich voor Albions uitbarsting, hoewel ze zijn ergernis deelde. Duizenden jaren lang hadden de Kiemdragers gevochten tegen de opkomst van deze vijand die ze nog nooit in levenden lijve hadden ontmoet. Ze hadden lang onder de plannen van zijn misdadige geest geleden.

Atlas en zijn koninkrijk hadden gevangengezeten in het verzonken rijk van de Slapende Wereld, en waren niet ouder geworden, maar ook niet gestorven. Als Atlantis herrees, zouden de bewoners precies zo tot leven komen als ze waren geweest toen hun eiland zonk. Atlas zou een stoere kerel van twintig jaar oud zijn, in de kracht van zijn jeugd. Door de Herrijzenis zou voor hem de tijd opnieuw beginnen.

Dan zou het hem vrijstaan de Vulling na te jagen.

Maar tot Atlantis herrees, roerden alleen dromende, plannen smedende, zieke geesten zich in de Slapende Wereld. De geest van Atlas had in de loop der tijd vele duistere reizen door de Ontwaakte Wereld gemaakt. Telkens wanneer een meisje aan de voorwaarden van de Traanlijn beantwoordde, zorgde de geest van Atlas ervoor dat hij bij haar in de buurt was, zodat hij de tranen uit haar ogen kon laten opwellen die zijn heerschappij zouden kunnen herstellen. Op dit moment

bevond zijn geest zich in Brooks, een vriend van het meisje.

De Kiemdragers waren de enigen die Atlas herkenden als hij weer eens bezit nam van het lichaam van iemand in de nabijheid van het Traanlijnmeisje. Atlas was nog nooit geslaagd, en dat kwam deels doordat de Kiemdragers zesendertig Traanlijnmeisjes hadden vermoord voordat Atlas hen zover had gekregen dat ze in tranen waren uitgebarsten. Maar met al die bezoeken van hem deed zijn unieke kwaad zijn intrede in de Ontwaakte Wereld.

‘We denken allemaal aan dezelfde duistere dingen,’ zei Albion. ‘Als Atlas geest in andere lichamen zoveel verwoesting heeft aangericht, als hij oorlogen is begonnen en onschuldigen heeft vermoord, stel je dan eens voor dat zijn lichaam en geest verenigd zouden zijn en zich wakend in onze wereld zouden bevinden. Stel je eens voor wat er gebeurt als hij erin slaagt de Vulling tot stand te brengen.’

‘De vraag is dus: waar is hij?’ zei Critias. ‘Waar wacht hij op?’

‘Ik weet het niet.’ Albion balde zijn vuist boven het vuur. Toen hij brandend vlees rook, trok hij zijn vuist weg. ‘We waren er allemaal bij. We hebben haar zien huilen!’

Starling dacht weer aan die ochtend. Toen Eureka was gaan huilen had haar verdriet bodemloos geleken, alsof er geen eind aan zou komen. Het was net alsof elke traan die ze plengde de schade aan de wereld tien keer zo groot zou maken.

‘Wacht,’ zei ze. ‘Toen aan de voorwaarden van haar voorspelling was voldaan, moesten er drie tranen vallen.’

‘Dat kind was een snotterend wrak,’ wuifde Albion haar opmerking weg. Niemand nam Starling serieus. ‘De drie vereiste tranen zijn geplengd, zoveel is wel zeker.’

‘En daarna nog meer.’ Chora keek omhoog naar de regen.

Critias krabde aan de zilvergrijze stoppels op zijn kin. ‘Weten we dat zeker?’

Er viel een stilte, en toen klonk er een donderslag. De regen spatte door het gat in het kordon.

‘Eén traan scheurt de huid van de Ontwaakte Wereld kapot.’ Zachtjes zong Critias deze regel uit de *Kronieken*, hun overgeleverd door hun voorvader Leander. ‘Die traan moet de overstroming veroorzaakt hebben.’

‘Een tweede traan sijpelt door de wortels van de Aarde eronder.’ Starling próéfde de uitgestrekte zeebodem gewoonweg. Ze wist dat de tweede traan ook geplengd was.

Maar hoe zat het met de derde traan, de belangrijkste traan?

‘Een derde traan om de Slappende Wereld en oude koninkrijken te laten ontwaken,’ zeiden vier Kiemdragers als één man. Om die traan ging het. Die traan zou Atlas doen terugkeren.

Starling keek naar de anderen. ‘Is de derde traan op Aarde gevallen of niet?’

‘Die moet ergens op terechtgekomen zijn,’ mompelde Albion. ‘Op haar dondersteen, haar handen...’

‘Ander.’ Critias onderbrak hem.

Albions stem klonk hoog van de zenuwen. ‘Zelfs als hij eraan gedacht heeft om hem op te vangen, zou hij niet weten wat hij ermee moest doen.’

‘Hij is nu bij haar, wij niet,’ zei Chora. ‘Als de derde traan geplengd en opgevangen is, kan de jongen bepalen wat ermee gebeurt. Ander weet niet dat de Traanlijn gekoppeld is aan een maancyclus. Hij is niet voorbereid op Atlas, die zich door niets laat tegenhouden om vóór de volgende volle maan de derde traan te pakken te krijgen...’

‘Starling,’ zei Albion scherp. ‘Waar heeft de wind Ander en Eureka naartoe gebracht?’

Starling trok haar tong in haar mond, kauwde, slikte en boerde zacht. ‘Ze wordt beschermd door de steen. Háár proef ik bijna niet, maar volgens mij reist Ander in oostelijke richting.’

‘Het is wel duidelijk waar hij naartoe is gegaan,’ zei Chora, ‘en naar wie hij op zoek is. Afgezien van ons vieren kent maar één iemand de antwoorden waar Ander en Eureka naar op zoek zijn.’

Albion keek boos in het vuur. Toen hij zijn adem uitblies, verdubbelde de vuurzee in omvang.

‘Neem me niet kwalijk.’ Hij zoog afgemeten zijn adem in om het vuur te temperen. ‘Als ik aan Solon denk...’ Hij ontblootte zijn tanden en slikte een gemene opmerking in. ‘Het gaat wel weer.’

Starling had de naam van de verdwenen Kiemdrager al jaren niet meer hardop uitgesproken horen worden.

‘Maar Solon is verdwenen,’ zei ze. ‘Albion heeft hem gezocht en hem niet kunnen vinden...’

‘Misschien zoekt Ander beter,’ zei Critias.

Albion greep Critias bij zijn kraag, tilde hem van de grond en hield hem boven het vuur. ‘Denk je dat ik niet voortdurend naar Solon heb gezocht, vanaf het

moment dat hij gevlucht is? Ik zou met alle plezier een eeuw ouder willen worden als ik hem in ruil daarvoor zou vinden.'

Critias schopte met zijn benen. Albion liet hem los. Ze trokken hun kleren recht.

'Rustig maar, Albion,' zei Chora. 'Bezwijk niet voor oude rivaliteiten. Ander en Eureka moeten op een gegeven moment toch boven water komen. Starling vindt wel uit waar ze zijn.'

'De vraag is of Atlas daar niet eerder achter komt. Nu hij in het lichaam van Brooks zit, beschikt hij over de middelen om haar op het spoor te komen,' zei Critias.

Rondom het kordon lichtte de bliksem op. Het water kabbelde om de enkels van de Kiemdragers.

'We moeten een manier vinden om hem te snel af te zijn.' Albion keek fronsend in het vuur. 'Niets is zo machtig als haar tranen. Ander mag niet de beschikking over die macht krijgen. Hij is niet zoals wij.'

'We moeten ons concentreren op wat we weten,' zei Chora. 'We weten dat Ander tegen Eureka heeft gezegd dat als één Kiemdrager sterft, alle Kiemdragers sterven.'

Starling knikte; dat was de waarheid.

'We weten dat hij haar tegen ons beschermt met behulp van onze artemisia; als iemand van ons die inademt, zijn we allemaal ten dode opgeschreven.' Chora trommelde met haar vingers tegen haar lippen. 'Eureka gebruikt de artemisia vast niet. Ze houdt te veel van Ander; ze doodt hem echt niet.'

'Vandaag houdt ze van hem,' zei Critias. 'Noem mij één ding dat vluchtiger is dan de emoties van een jong meisje.'

'Ze houdt van hem.' Starling tuitte haar lippen. 'Ze zijn verliefd. Ik proef het in de wind rond zijn regen.'

'Dat is mooi,' zei Chora.

'Hoe kan liefde mooi zijn?' vroeg Starling verbaasd.

'Je moet van iemand houden om je hart te laten breken. Liefdesverdriet gaat met tranen gepaard.'

'Als nog één traan de Aarde raakt, herrijst Atlantis,' zei Starling.

'Maar als we Eureka's tranen nu eens in ons bezit weten te krijgen vóór Atlas haar heeft gevonden?' Chora wachtte even tot de vraag tot de anderen was doorgedrongen.

Er brak een voorzichtige glimlach op Albions gezicht door. ‘Atlas heeft ons nodig om de herrijzenis tot stand te brengen.’

‘Wij zouden heel belangrijk voor hem kunnen zijn,’ zei Chora.

Starling veegde een modderspetter van een plooi in haar jurk. ‘Wil je nou zeggen dat we ons bij Atlas moeten aansluiten?’

‘Volgens mij wil Chora zeggen dat we het Kwaad moeten chanteren.’ Critias lachte.

‘Noem het hoe je wilt,’ zei Chora. ‘Het is een plan. We zoeken Ander en eigen ons alle tranen toe; misschien lukt het ons er nog meer op te roepen. Dan gebruiken we die om Atlas te verleiden, die ons op zijn beurt moet bedanken voor het feit dat we hem zijn vrijheid hebben teruggeschonken.’

Het donderde en de Aarde schudde. Zwarte rook kringelde door de opening boven in het kordon omhoog.

‘Je bent niet goed wijs,’ zei Critias.

‘Het is een geniaal plan,’ zei Albion.

‘Ik ben bang,’ zei Starling.

‘Angst is iets voor losers.’ Chora ging op haar hurken zitten en porde met een natte stok in het vuur. ‘Hoe lang hebben we nog tot volle maan?’

‘Tien nachten,’ zei Starling.

‘Lang genoeg,’ zei Albion, en hij keek grijnzend in de verte. ‘Lang genoeg om alles nog in het laatste woord te laten veranderen.’